

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3105/2020
23.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Поповић, адвокат из ..., против туженог Д.О.О. „Агрорит“ из Меленаца, чији је пуномоћник Душан Злокас, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1985/19 од 25.06.2020. године, у седници одржаној дана 23.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1985/19 од 25.06.2020. године, у преиначујућем делу, тако што се одбија, као неоснована, жалба тужиоца АА из ... и потврђује пресуда Основног суда у Зрењанину П1 154/17 од 07.03.2019. године, у ставу другом изреке у делу којим је одбијен његов тужбени захтев којим је тражио да се обавезе тужени да му, по основу накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству, исплати износ од 136.644,00 динара, са затезном каматом од 04.02.2017. године до исплате и износ од 3.727,83 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије у време исплате, са затезном каматом у висини каматне стопе Централне европске банке од 04.02.2017. године до исплате и у ставу трећем изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац АА из ... да туженом Д.О.О. „Агрорит“ из Меленаца, на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 50.040,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 154/17 од 07.03.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати, на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора, укупан износ од 38.880,00 динара, са законском затезном каматом од 04.02.2017. године до исплате и на име нето зараде износ од 242.117,00 динара, са законском затезном каматом од 04.02.2017. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати укупан износ од 14.870,16 евра у динарској противвредности по средњем курсу динара код Народне банке Србије у време исплате, са законском затезном каматом на тај износ у висини каматне стопе Централне европске банке почев од 04.02.2017. године до исплате, као и у делу преко досуђеног износа од

242.117,00 динара до траженог износа од 1.114.353,00 динара и то за износ од 872.236,00 динара, са законском затезном каматом од 04.02.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 1985/19 од 25.06.2020. године, ставом првим изреке преиначио пресуду Основног суда у Зрењанину П1 154/17 од 07.03.2019. године и обавезао туженог да тужиоцу исплати, по основу накаде трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству још и износ од 136.644,00 динара, са затезном каматом од 04.02.2017. године до исплате (поред досуђеног износа од 242.117,00 динара), као и износ од 2.727,83 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије у време исплате, са затезном каматом у висини каматне стопе Централне европске банке од 04.02.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржану у првостепеној пресуди и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 82.819,36 динара, са затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а преко досуђеног износа од 82.819,36 динара до траженог износа од 521.500,00 динара, са припадајућом затезном каматом, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом трећим изреке, у преосталом делу одбијена је жалба и потврђена првостепена пресуда у преосталом, одбијајућем делу. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка у износу од 190.000,00 динара.

Против преиначујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...87/18), и утврдио да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог у периоду од 01.12.2008. године до 04.01.2017. године, на пословима возача теретног моторног возила. У том периоду код туженог су биле у примени две одлуке о накнади трошкова за службени пут у иностранство и то: од 10.09.2012. године и од 01.03.2015. године. Тим одлукама је, између осталог, било предвиђено право возача на стимулативну накнаду, а као основно мерило за утврђивање квалитета обављеног посла предвиђена је потрошња горива по километру у односу на норматив утврђен за возило којим се обавља посао, узимајући у обзир и врсту терета који се превози тако да се увећање или смањење стимулативне накнаде израчунава множењем разлике (у литрима) између стварно потрошене количине горива и утврђеног норматива од 0,95 евра. Пре поласка на пут, сваки возач па и тужилац, је добијао аконтацију у новцу (нешто у динарима и у еврима или у валути земље кроз коју пролазе), за трошкове које ће имати на путу (путарина, терминали, шпедиција и слично). По повратку са пута возачи су се раздуживали што је подразумевало достављање свих докумената који су пратили робу, рачуна као и доказа о утрошеном новцу примљеном на име аконтације.

На путном налогу је вршен и обрачун накнаде трошкова за службени пут у иностранство тј. дневница, затим трошкова за утрошак горива у односу на норматив и трошкова телефона возача (преко лимита и попушта). Вештачењем је утврђено да је тужени тужиоцу обрачунавао и исплаћивао дневнице, уз корекцију за мање утрошак горива од нормираног (стимулативна накнада) и исплаћену аконтацију, као и за трошкове телефона преко дозвољеног лимита тако што су подаци о стварном утроску горива као и потрошњи по норми исказани на сваком путном налогу, док је за службене разговоре тужилац имао бесплатну линију па је тужени разговоре који су остварени ван бесплатне линије третирао као приватне. Такође је утврђено да су тужиоцу исплаћени припадајући износи дневница за обављени службени пут у иностранство, у спорном периоду, према путним налозима, и то делом у еврима, делом у динарима.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати укупан износ од 14.870,16 евра, у динарској противвредности по средњем курсу динара код Народне банке Србије у време исплате, са припадајућом каматом и у делу преко досуђеног износа од 242.117,00 динара до траженог износа од 1.114.353,00 динара, са припадајућом каматом од 04.02.2017. године до исплате, у смислу одредбе члана 186. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14) пошто је вештачењем утврђено да су тужиоцу исплаћени припадајући износи дневница за обављени службени пут у иностранство, према путним налозима, делом у еврима, делом у динарима, са урачунатом корекцијом за мањи утрошак горива од нормираног (стимулативна накнада) а да је тужени од динарске вредности, умањио трошкове телефона преко дозвољеног лимита.

Другостепени суд је, побијаном делом пресуде, преиначио првостепену пресуду и туженог обавезао да тужиоцу исплати по основу накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству износ од још 136.644,00 динара, са затезном каматом од 04.02.2017. године и износ од 2.727,83 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије у време исплате, са припадајућом затезном каматом почев од 04.02.2017. године до исплате, пошто је закључио да тужени није пружио доказе да је постојао основ да тужиоцу накнаду за службено путовање у иностранство исплати у нижем износу односно уз умањење по основу нераздужене аконтације (500 евра, 30.500,00 динара и 938,13 евра), телефонских рачуна преко лимита и попушта (106.144,00 динара и 238,64 евра) и потрошње горива преко норматива односно да није пружио доказе због чега обрачунату стимулативну накнаду за потрошњу испод норматива (1.015 евра) тужиоцу није исплатио.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом туженог указује да је побијаном одлуком, погрешном применом материјалног права, преиначена првостепена пресуда обавезивањем туженог да тужиоцу исплати износе од још 136.644,00 динара и 2.727,83 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије у време исплате, са припадајућом затезном каматом.

Одредбом члана 186. став 1. Закона о раду прописано је да је послодавац дужан да запосленом у случају престанка радног односа (што је овде случај), исплати све

неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања која запослени остварио до дана престанка радног односа у складу са општим актом и уговором о раду.

У конкретном случају, вештачењем је утврђено да је тужени тужиоцу исплатио све припадајуће износе дневница за обављени службени пут у иностранство у спорном периоду, према путним налозима, делом у еврима делом у динарима, као и обрачунату стимулативну накнаду за потрошњу горива испод норматива у износу од 1.015 евра, како је образложила судски вештак Марица Шијан из Зрењанина у свом налазу од 12. јуна 2018. године. Вештачењем је такође утврђено да износ од 106.144,00 динара и 238,64 евра представља утрошак на име коришћења мобилног телефона ван бесплатне линије која је тужиоцу обезбеђена за службене разговоре, што значи да толико износи трошак приватних разговора тужиоца, које тужени није дужан да му накнади. Поред тога, вештачењем је утврђено да тужилац није раздужио аконтацију у износу од 30.500,00 динара, 500 евра и 938.13 евра, што значи да тужени није дужан да му те износе исплати, пошто је тужиоцу те износе исплатио, у виду аконтације. Код таквог стања ствари следи да је правилно првостепени суд закључио да тужени није дужан да тужиоцу исплати трошкове за коришћење мобилног телефона за обављање приватних разговора и износе који су му, пре службеног пута, исплаћени у виду аконтације (у динарима и у еврима), као и стимулативну накнаду, пошто му је та накнада исплаћена, што значи да је одлука првостепеног суда, у том (одбијајућем) делу, донета правилном применом материјалног права.

Одлука о трошковима првостепеног поступка донета је правилном применом одредбе члана 153. став 2. Закона о парничном поступку, имајући у виду делимичан успех тужиоца у парници.

На основу изложеног Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужилац је дужан да туженом накнади трошкове ревизијског поступка јер је тужени у том поступку успео, па му припадају трошкови на име састава ревизије од стране пуномоћника, адвоката, у износу од 12.000,00 динара и трошкови на име судских такси на ревизију и одлуку по ревизији у износу од 38.040,00 динара, што је укупан износ од 50.040,00 динара, обрачунат применом важеће адвокатске и таксене тарифе, у смислу одредбе члана 153. став 1. и 165. став 2. Закона о парничном поступку.

На основу наведеног, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић